

Sygn. akt IV CSK 103/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku L. S.

przy uczestnictwie A. P., W. S.

i E. S.

o podział majątku wspólnego małżonków D. S. i S. S. oraz dział spadku po D. S. i S. S.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania W. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 197/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 czerwca 2014 r. uczestnik postępowania W. S. uzasadnił wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił w formie kilku pytań.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymagało przedstawienia występującego w sprawie problemu o charakterze prawnym, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz wskazania argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

W skardze takiej wymaganej argumentacji prawnej skarżący nie przedstawił, nie przekonując, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozwiązania przez Sąd Najwyższy.

Uzasadnienie wniosku sprowadza się do postawienia pytań stanowiących przejaw wątpliwości skarżącego odnośnie do trafności rozstrzygnięcia przez Sąd odwoławczy kilku powołanych kwestii oraz prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Wątpliwości skarżącego, które koncentrują się wokół przyjętych przez Sąd rozwiązań i podstawy prawnej samodzielnie, nie świadczą o wystąpieniu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione „zagadnienia” to w istocie zarzuty ujęte w nieco zmienionej formie, które wraz dalszą argumentacją mają służyć zaprezentowaniu własnego poglądu skarżącego na temat prawidłowości podstawy kwestionowanego postanowienia, przy czym opierają się one po części na twierdzeniach nie mających oparcia w dokonanych przez Sąd ustaleniach. Uzasadniając wniosek, uczestnik w jednoznaczny sposób zmierza do poddania ocenie Sądu Najwyższego trafności podstaw skargi, nie zaś wyjaśnienia określonego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.